

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΟ ΔΕΥΚΩΜΑ

Ἀριστοῦται τῇ κυρίῃ Β΄...

Α΄.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ἀνέγνωτα ἤ μοι διηγήθησαν τὴν κάτωθι ἱστορίαν· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι δὲν συνέβη εἰς ἐμέ. Ἄς ὑποθέσω λοιπὸν, ὅτι μοι τὴν διηγήθησαν, καὶ ἄς ἀντλήσω ἐκ τῆς ταπεινῆς φαντασίας μου ὅσα ἡ μνήμη μου, δὲν ἐκράτησε.

Ἦτο ὠραία σεληνοφώτιστος βραδεία τοῦ Ἰουλίου· τὸ θέατρον εἶχε σχολάσει ἑνωρίς, δηλὴ τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἐνυστάζομεν ἕως οὗ μᾶς ἔλθῃ ὁ ὕπνος· ἀπεφασίσαμεν νὰ διέλθωμεν δύο-τρεις ὥρας εἰς τι ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῦς καφεῖον.

Ἦμεθα τρεῖς· ὁ δημοσιογράφος Ἀγχιλάος Θ., εἰς τελειόφοιτος τῆς νομικῆς καὶ... ἐγώ. Ἐκαπνίζομεν καὶ διηγούμεθα θορυβωδῶς διαφόρους ἱστορίας τῆς ἡμέρας, κατὰ τὸ πλεῖστον πλασσίας, ὁ φίλος μου καὶ ἐγώ, καὶ τοῦτο, ὅπως γελῶντες, ἀναπνεύσωμεν κάλλιον τὸν καθαρὸν τῆς πλατείας ἀέρα, νομίζοντες ὅτι θὰ ἡδυνάμεθα, μέρος αὐτοῦ, νὰ μεταφέρωμεν καὶ εἰς τὸ κατάκλειστον δωμάτιόν μας.

Μόνον τοῦ Ἀγχιλάου τὰ χεῖλη δὲν διεστῆλλοντο, μόνος αὐτὸς δὲν ἐγέλα ὡς ἡμεῖς. Τοῦτο

μᾶς ἐφάνη παράδοξον, διότι ἀντέβαινε εἰς τὸν γνωστὸν ὑμῖν εὐθυμὸν χαρακτήρα του.

Ἦθέλησα νὰ τὸν πειράξω διὰ τὴν ἀσυνήθη ἀθυμίαν του :

— Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας, πεντακόσια, τῶ εἶπον· δὲν γέλας καὶ σύ; τί σταυροχεριάστῃς σὰν χήρα γυναῖκα : . .

— Ναί, εἶμαι χήρος . . . καὶ χωρὶς ποτε νὰ νυμφευθῶ.

Ὁ ἕτερος τῶν φίλων μου ἔκαμε τὸ ἀπαραίτητον καὶ προκατακλυσμαῖον λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν λέξεων χήρος καὶ χοῖρος καὶ ὁ Ἀγχιλάος χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸ πασίγνωστον καλαμπούρι ἐξηκολούθησεν :

— Εἶμαι δυστυχῆς, ἀλλ' οὐδεὶς μοῦ πταίει· ἐγὼ εἶμαι ὁ αἷτιος...

Ἐπειδὴ εἶχομεν κουρασθῆ γελῶντες, παρεκάλεσαμεν ἀμφότεροι τὸν κοινὸν φίλον νὰ μᾶς διηγηθῇ ἐν ἐκτάσει τὴν ἱστορίαν του, ὑποσχεθέντες αὐτῶ νὰ τὸν ἀκούσωμεν μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Ναί, θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ, διότι νομίζω ὅτι τοιοῦτοτρόπως θ' ἀνακουρισθῶ· ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως, νὰ μὴ σᾶς εἶπω τὰ ἀληθῆ ὀνόματα τῆς ἱστορίας μου· ὦ! εὐτυχῆς θὰ ἦμην ἂν καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὰ ἐλησμόνου !

Ἐνεύσταμεν καταρατικῶς καὶ ἤρχισεν οὕτω :
— Γνωρίζετε, βεβαίως, τὰ λευκώματα· κατὰ

ώραία χρυσοδεμένα βιβλία με πολλά φύλλα χάρτου λευκού, διὰ νὰ γράφῃ ἕκαστος πᾶν ἄλλο ἢ ὅ,τι αἰσθάνεται. Σὰς ἔτυχε, βεβαίως, νὰ μεταβῆτε εἰς τινὰ οἰκίαν πρὸς ἐπίσκεψιν, καὶ νὰ σὰς ἔκαμεν ἔρωτον ἡ κόρη διὰ νὰ προσθέσητε καὶ σεις καμμίαν ἀνοήσιαν εἰς τὰς τόσας, αἰτινες ἔχουσι γραφῆ εἰς τὸ δημοκρατικὸν λευκώμα της. Εὐτυχισμένοι ἂν ἐγράψατε τὸ : λιγερὸν καὶ κοπτερὸν, καὶ τρισευτυχισμένοι ἂν δὲν ἐγράψατε τίποτε. Μόνος ἐγὼ, ὁ βλαζὺς, εἶμι δυστυχῆς, καὶ διατί; Διότι ἠθέλησα νὰ νεωτερίσω δὲν ἠθέλησα ν' ἀντιγράψω, ὡς πάντες, γνωστὸν τι τεράστιον πασιγνώστου ποιητοῦ καὶ νὰ τελειώσω μὲ τὸ πάγκοινον :

τῶνομά μου ἐγχαράττω
ὡς τὸ βλέπεις ὑποκάτω !

Πρὸ πέντε-ἕξ μηνῶν, δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐντεῦθεν διὰ τὴν πατρίδα ἀναχωρήσεώς μου, μετέβην πρὸς ἀποχωρητισμὸν γνωστῆς οικογενείας, μεθ' ἧς οἱ γονεῖς μου συνεδέοντο διὰ παλαιοτάτης καὶ εὐλικρινοῦς φιλίας. Εὐρον τὴν κόρην μόνην. Τοῦτο οὐδεμίαν μοὶ προῤῥένησεν ἐντύπωσιν, διότι, πλὴν τῆς φιλίας, οὐδὲν ἄλλο αἰσθημα ἠσθητόμην δι' αὐτήν. Εἶχομεν ἀνταρκαῆ ὁμοῦ, σχεδὸν ὡς ἀδελφοὶ καὶ ὡς ἀδελφὴν τὴν ἐθεώρου.

Συνομιλήσαμεν περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ μετ' ὀλίγον μοὶ ἐζήτησε συγγνώμην διὰ στιγμὰς τινὰς καθ' ἃς θὰ μὲ ἄφινε μόνον.

— Τίποτε, πῆγαινε, ἀπαντῶ, ἐννοήσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τραχηλισματος.

Καὶ ἐνῶ ἐτρόχιζον τοὺς ὁδόντας μου ὅπως ὑποδεχῶσι τὸ περίφημο γλυκὸ τῆς... Ἐλευθερίας (ὡς ὑποθέσωμεν ὅτι τὴν ἔλεγον Ἐλευθερίαν), ἐφυλλομέτρον τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀναθεματισμένον λευκώμα της.

— Ἄ! Σὲ τσάκωσα τώρα, λέγει εἰσερχομένη καὶ προσφέρουσά μοι τὸν δίσκον μὲ τὸ ἀθάνατο νεραντζάκι· δὲν μοῦ γλυττώνεις, θὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὺ καὶ...

— Τί; γὰρ τὸ νεραντζάκι σου; εἶναι πολὺ πετυχημένο, ἀλλὰ καὶ ποῖός τὸ ἔκαμεν! Χωρὶς νὰ σὲ κολακεύσω, Ἐλευθερία, κάμνεις πολὺ ὠραία γλυκὰ τοῦ ποτηριοῦ.

— Σ' ἀρέσουν; φάγε ἄλλο ἓνα, γιὰτι ἔχεις ἓνα μῆνα νὰ πατήσης ἔς τὸ σπίτι μας καί... ποῖός ξερεὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα· ἴσως μάλιστα μείνης ἐκεῖ καὶ διὰ πάντος... Εἶναι ὠραία κορίτσια εἰς τὴν πατρίδα...

Ἐγὼ, ὅστις ἀνέκαθεν ἐπροτιμοῦσα τὰ νεραντζάκια τῆς Ἐλευθερίας ἀπὸ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ὑψηλοῦ δὲν παρετήρησα τὴν ἀγωνίαν της καὶ ἀπήντησα δι' ἐνός ξηροῦ : ναί. Ἄλλ' ἢ

Ἐλευθερία δὲν ἠνόησε νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ φύγω χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ ἀρχδιάσω καμμίαν ἀνοήσιαν ἐπὶ τοῦ λευκώματός της. Τί νὰ κάμω! Ἐπῆρα τὴν πέννιν ἔς τὸ χέρι μου καὶ ἀναίσθητως ἐγράψα...

Ἄχ! Τί ἐγράψα! Δὲν σὰς τὸ λέγω· δύο στίχους ἐγράψα, ἀλλὰ δὲν σὰς τοὺς λέγω, διότι ὑπάρχει ἔτι ἡ κληραμένη σελίς· δύο στίχους εἰς τὸ πεζὸν ἐγράψα, μὲ τὴν ἐξῆς ἐννοίαν :

Ἡ ἀληθὴς ἀγάπη δὲν γράφεται εἰς τὰ λευκώματα.

Τὴν ἀπεχαιρέτη καὶ ἀνεχώρησα.

B.

Μετὰ πέντε μηνῶν διακρινθὴν παρὶ τοῖς γονεῦσί μου, ἐπέστρεψα ἐντὺχθα.

Ἡ ἑφημερὶς εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζομαι ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξίν μου, τὴν ἐπομένην.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅτε μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ κοιμηθῶ, εὐρον παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας μου μίαν ἐπιστολήν. Τὸ ταχυδρομικὸν σήμαντρον ἔφερε τὴν λέξιν : Ἀθήναι· ἀλλ' ὁ χαρκατῆρ τῆς ἐπιγραφῆς :... Ἐφαίνετο ὅτι ἦτο γυναικεῖος, ἀλλ' ἀπὸ ποῖαν; Πασῶν τῶν γυναικῶν ὁ γραφικὸς χαρκατῆρ ἐμοιάζει, ὡς καὶ ὁ φυσικὸς.

Δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν ἀποσφραγίσω· ἡ προαιμιώδης ψυχραιμία μου μὲ εἶχεν ἐγκαταλείψει. Ἐτρεμον, ὡς νὰ προησθητόμην ὅτι τὸ περιεχόμενον θὰ ἐπενήργει σοβαρῶς ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ βίου μου.

Τέλος πάντων! ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν : ἠνοιξα τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἐξῆς :

Ἀγνοῖλας,

Βεβαίως θὰ μὲ ὀνομάσης τρελλὴν καὶ ὄχι κόρην ἠθικὴν, ὡς μὲ γνωρίζεις. Ἐχεις δίκαιον! Πλὴν ἡ μεγάλη μου στενοχωρία μὲ φέρει εἰς τοιοῦτον διάβημα. Οὐδέποτε εἶχον γράψῃ ἐρωτικὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' οὔτε δύναμαι νὰ συντάξω τοιαύτην, καὶ τοῦτο διότι δὲν εἶχον ἀγαπήσει ἀλλὰ... κακὴ μοῖρα μὲ κατηράσθη, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατέκρινα, τὰ δοκιμάζω ἐπὶ πέντε ὀλοκλήρους μῆνας.

Ἦλθες νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆς; μ' εὖρες μόνην καὶ ἐγράψες εἰς τὸ λευκώμα μου... Τί μοὶ ἐγράψες, Ἀγνοῖλας; μοὶ ἐγράψες ὅτι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη δὲν ἐκδηλοῦται τοῦτο ἀκριβῶς ἐφαρμόζεται εἰς ἐμέ, πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν εἶχον τὸ αἰσθημα τοῦτο ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ σοῖ τὸ ὑποδείξω ἀπὸ μεγάλῃν συστολήν· ἀλλ' ὅτε εἶδον οἱμοί! ὅτι καὶ σὺ τὸ αὐτὸ αἰσθημα

τρέφεις πρὸς ἐμέ, τότε ἐπίσθην ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται εἰμὴ ὁ μεταξὺ μας δεσμός· Ἄλλὰ σὺ, ἀφοῦ πρῶτον μὲ ἐκέντησες, ἔπειτα, διὰ τῆς πολυχρονίου ἀπουσίας σου μὲ κατέστησες ἀπελπιν εἰς τὸ ποθοῦμενον. Ὅθεν, σὲ παρακαλῶ ἂν ἀκόμη διατηρῆς τὸ αἰσθημα τοῦτο νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μας τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς πέντε μ. μ., ἀλλ' ἂν τούναντίον, νὰ μὴ ἐπανέλθῃς πλέον, διότι ὁ χωρισμός, λέγουσιν, εἶναι ὁ τάφος τοῦ Ἐρωτος...

Υἱάινε

Ἐλευθερία Β.

Ἄ! ἂν τὴν ἀγαπῶ ἔτι, μοὶ ἐγράφε, «νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν της»... κτλ. Ἄλλ' ἐγὼ, ὅστις οὐδέποτε εἶχον αἰσθηθῆ δι' αὐτήν ἄλλο τι ἢ φιλίαν κοινήν, φιλίαν ἀδελφικὴν, φιλίαν ἢν θὰ ἠσθητόμην δι' αὐτήν, ἐπίσης καὶ ἂν δὲν ἦτο γυνή...

Ἄχ! κληραμένον λευκώμα! Διατί νὰ γράψω πράγμα ὅπερ οὐδέποτε ἐσκέφθην; Δὲν τὴν ἠγάπων;... Ἐν τούτοις, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς, ἠσθητόμην κατὰ ἐντός μου διὰ τὴν Ἐλευθερίαν, καὶ τι ἀγνωστον αἰσθημα ἰσχυρότερον ἴσως τῆς φιλίας, ἀλλὰ κατώτερον αὐτῆς ἠθικῶς...

Ἐπεσα εἰς τὴν κλινὴν μου διὰ ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγον καὶ συμβουλευθῶ τὸ Θεῖον, ὅπερ μόνον κατ' ὄναρ ἐμφανίζεται· ἀλλ' οἱμοί! δὲν ἠδυνήθην νὰ κλείσω μάτι... Ἀδικῶς ἐδόμβει εἰς τὰ ὄτα μου μίαν περίοδον τῆς ἐπιστολῆς, πρὸ πασῶν : οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται, εἰμὴ ὁ μεταξὺ μας δεσμός». Ὁ μεταξὺ μας δεσμός! Ἄλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦτο τὸ ἀδύνατον...

Ἡ Ἐλευθερία εἶχε προτερήματα σπάνια· εἶχε καὶ μικρὰν περιουσίαν· ἀλλ' ἐγὼ!... Ἐν ξηρὸν δίπλωμα· ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, εἰς τὴν εἰργαζόμην, ἐκέρδιζα μόνον «εὐχαριστῶ», «σὰς εἶμαι ὑπόχρεος» καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τοὺς φίλους, ὧν κατεχώριζον δωρεὰν τὰς κοινωνικὰς εἰδήσεις. Κεῖποτε ὁ προϊστάμενός μου μοὶ ἔδιδε καὶ τὸ διὰ τὸ θέατρον διαρκῆς εἰσιτήριον. Ἄλλὰ μὲ εὐχαριστήρια καὶ εἰσιτήρια δὲν ζῆ ἡ γυνή· ἡ γυνή ἦν ἐγὼ ὠνευροπόλουν ὠραίαν, κομψήν, δι' οὐδὲν ἄλλο φροντίζουσιν ἢ περὶ τοῦ πρὸς με ἔρωτός της! Ἡ πατρικὴ μου περιουσία, εἰν' ἀληθές, ὑπερέβαινε τὴν ἰδικὴν της, ἀλλὰ καὶ αἱ βιωτικαὶ μου ἀπαιτήσεις ἦσαν ἐπιμεγαλύτεραι τῶν ἰδικῶν της· γνωρίζετε πόσον εἶμι σπκατάλος· καὶ ἐν ὅσῳ μὲν εἶμι ἐλεύθερος, δὲν ἐντρέπομαι νὰ προστρέχω ἐκάστοτε εἰς τὸ ἀειποτε ἀνοικτὸν δι' ἐμὲ πατρικὸν βαλάντιον.

ἀλλὰ νυμφευμένος!... ὦ! εἶναι φορικῶδες δι' ἓνα ἔγγαμον, νὰ περιμένῃ νὰ ζῆσῃ ἐκ τῶν κόπων τοῦ πατρός του.

Ἐσκεπτόμην νὰ μὴ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν της, νὰ ὑπακούσω εἰς ὅ,τι ἐν τῇ ἐπιστολῇ της μοὶ ἐγράφε : «νὰ μὴ ἐπανέλθῃς πλέον, διότι ὁ χωρισμός εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος». Ναί! ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος δι' αὐτήν, ἀλλ' οὐχι καὶ δι' ἐμέ, οὐτινος ὁ ἔρωσ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξῆρχετο τῶν σπαργάνων του...

Τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἔμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου μὲ τὸ ὠρολόγιον εἰς τὴν χεῖρα, ἀνυπομονῶν, διότι, ὡς μοὶ ἐφαίνετο, ἦρχε νὰ ἔλθῃ ἡ πέμπτη ὥρα, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως, εὐχόμενος νὰ μὴ ἦρχετο ποτέ· διότι δὲν εἶξευρα ἂν ἔπρεπε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν της ἢ οὐ. Ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν νὰ τῆς γράψω, ἀλλὰ τί νὰ τῆς γράψω; πῶς νὰ στείλω τὴν ἐπιστολήν μου· ἐφοβοῦμην μὴ τὴν ἐκθέσω...

Πέντε λεπτὰ πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν της. Τὴν εὐρον μόνην. Με ἐδέχθη ὡς πάντοτε, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφελείας ὡς καὶ πρὶν ἐγὼ λάβω τὴν ἐπιστολήν της· ἔτρεμον ὅλοι· συνομιλήσαμεν περὶ διαφόρων ζητημάτων ἐπὶ ἐν τέταρτον περίπου ὥρας· ἡ αὐτὴ ἀταραξία πάντοτε εἰς αὐτήν, ἡ αὐτὴ στενοχωρία εἰς ἐμέ. Ὑπέθεσα τότε ὅτι ἐγενόμην θῆμα τῆς εὐπιστίας καὶ ἀθωότητός μου· ὅτι ἡ Ἐλευθερία οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε μὲ τὴν ἐπιστολήν, ἢν ἔλιθον, ὅτι οὐδὲν αὐτὴ ἐγνώριζε περὶ αὐτῆς, ὅτι, τίς οἶδε, ποῖος ἀνοστος ἀστεῖος, τὴν ἐγράψεν ὅπως μὲ περιπαίξῃ διὰ τὴν ἀπλότητά μου, ἢ ὅπως ἐκτελέσῃ, τίς οἶδε, τινὰ ἄτιμον σκοπὸν του!

Ἐλησμόνησα ὅτι δὲν ἦμην μόνος καὶ ἐδυθίσθην εἰς σκέψεις ἀπαυσίας· ὡς φαίνεται θὰ ἔκαμον καὶ χειρονομίαν τινά, ἐξ ἧς κατεράνη ἡ στενοχωρία μου. Ἠθέλησα ν' ἀναχωρήσω, ἀλλ' ἡ Ἐλευθερία χωρὶς νὰ μὲ παρατηρῇ μοὶ εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν :

— Ἀγνοῖλας, ἔλαβες χθὲς καμμίαν ἐπιστολήν;

Ἐβεβαίωθην ὅτι δὲν ὠνευροῦμην, ὅτι δὲν ἠπατώμην αὐτή, πράγματι, τὴν ἐγράψες.

— Ναί, Ἐλευθερία μου, τῇ ἀπήντησα· καὶ ἔλθα...

— Σ' εὐχαριστῶ...

— Μὴ μ' εὐχαριστῆς· ἔλθα διὰ νὰ σὲ πικράνω. Σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε ὡς ἀδελφὴν, ἀλλ' ὁ μεταξὺ μας δεσμός εἶναι ἀδύνατος.

Καὶ ἐξωγράφισα ἐμαυτὸν, ὅπως τὴν πείσω, μὲ τὰ μελανώτερα τῶν χρωμάτων.

— Λησμόνησέ με, ἐξηκολούθησα, διότι ἐγὼ

δὲν εἶμαι ἱκανὸς διὰ τίποτε καί, τίς οἶδε, ἀνθά γείνω ποτὲ τοιοῦτος! Ἴσως κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ἀλλ' εὐτυχίαν μου θὰ θεωρήσω τὸν μετ' ἄλλου εὐτυχῆ γάμον σου.

— Δὲν μὲ κατηγορεῖς, εἶπε, δι' ὅ,τι ἐπραξα· δὲν ἔκαμα κανένα κακό, διότι οὐδὲν ἄλλο σοῦ ἔγραψα, παρὰ ὅ,τι ἠσθανόμην. Ἐπταίσα ἀν σὲ ἠγάπησα;

— Ὅχι, καὶ διὰ νὰ μὲ λησμονήσης ταχύτερην δὲν θὰ ἐπανέλθω πλέον...

— Μὴ τὸ κάμης αὐτό· ἄς σοῦ τὸ ἔγραψα· λυποῦμαι διὰ τὴν πληγὴν τὴν ὁποίαν ἠνοιξες εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ καὶ χαίρω συγχρόνως διὰ τὴν πρὸς με εἰλικρινειάν σου. Εἶσαι ἱππότης, Ἀγησίλαε.

Γ'

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχώρουν διὰ τὴν πεντακτίαν μου, ἔνθα διέμεινα περὶ τὸν ἕνα μῆνα. Τὴν ἐπομένην τῆς ἐκ τῆς πατρίδος ἐπανόδου μου δηλαδὴ σήμερον, μετέβην κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Εἶχον πείσει τοὺς γονεῖς μου ὅτι ἡ Ἐλευθερία θὰ ἦτο ἡ καλλίστη τῶν συζύγων δι' ἐμέ. Ἐδέχθησαν· ἄλλως τε τὴν ἐγνώριζον πολὺ καλά. Ἦμην περιχαρῆς. Ἐφανταζόμην τὴν χαρὰν τῆς Ἐλευθερίας μου, τῆς Ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἐπίκρανα πρὸ τῆς ἐντευθεν ἀναχωρήσεώς μου, μὴ δοῦς αὐτῇ τὴν παραμικρὰν ἐλπίδα. Καλλίτερα! θὰ ἐκπλαγῆ ὅταν τὸ μάθη ἔξαφνα, καὶ θὰ γελάσωμεν ἡ χαρὰ τῆς θὰ ἴναι διπλάσια, ἐσκεπτόμην.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ χαρακτήρ μου· νὰ μὴ ὑπόσχωμαι τίποτε ἐὰν δὲν ἦμαι βέβαιος περὶ τῆς ἐκτελέσεως.

Ἦτο δεκάτη πρωινὴ ὥρα. Ἡ Ἐλευθερία μου ἠνοιξε τὴν θύραν.

— Θεέ μου! ἀνέκραξα, ἄμα ἰδὼν αὐτήν.

Ἦτο καταβεβλημένη καὶ ὠχρά. «Δι' ἐμὲ βεβαίως», ἐσκέφθη. Ἐν τούτοις, ἐμειδία... Παράξενον!

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν χωρὶς νὰ παρατηρήσω παχύν τινα ἀτμημάνθρωπον ὅστις μὲ τὰς παντούφλας καὶ τὸν νυκτικὸν σκοῦφόν του ἐκάπνιζεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἄμα μὲ εἶδεν εἰσελθόντα, ἠγέρθη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς με...

— Ὁ σύζυγός μου... μοι εἶπεν ἡ Ἐλευθερία, παρουσιάζουσά μοι τὸν ἀηδῆ Σάτυρον.

Ἐμεινα ἀπολιθωμένος, ὡς ὁ δὸν Μπάρτολος τοῦ «Κουρέως τῆς Σιβίλλης».

Ἐφέλλισα τυπικὰς τινὰς λέξεις καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, τρέχων ὡς μανιώδης. Μετέβην παρὰ τινὲς θεῖα τῆς καὶ ἔμαθον παρ' αὐτῆς, ὅτι

ἐκεῖνος ὁ ἀσχημάνθρωπος, εἶχε μεγάλην περιουσίαν· εἶδε τὴν Ἐλευθερίαν εἰς ἕνα χρόνον, καὶ τὴν ἠγάπησε. Τῇ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του, καὶ οἱ γονεῖς τῆς Ἐλευθερίας ὅπως μὴ ἀφήσωσιν εἰς τὸ κελεποῦρι καιρὸν νὰ μετανήτη, ἀπήτησαν ὅπως τὴν συζευχθῆ ἀμέσως, ἀνευ προηγουμένων ἀρραβῶνων καὶ... τὴν συνεζεύχθη χθές. Ἡ δὲ θεῖα τῆς μὲ παρεκάλεσε νὰ ἀναγγείλω τοὺς γίμους τῆς διὰ τῆς ἐφημερίδος μου... Ὅχι τὸ πράξω. Ὅχι πῶς μέχρι τρυγῶς τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ πρώτου μου ἔρωτος καὶ τοῦ... τελευταίου!

ΙΖ.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΥ

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὰ γράμματα ἐχρηάτοντο ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ἐπὶ κηρωμένων πινακιδίων, ἐπὶ πλακῶν μολυβδίνων κλπ. Ὁ δὲ ἱστορικός Φλάβιος Ἰώσηπος ἀναφέρει ὅτι τὰ θρησκευτικὰ βιβλία τῶν Ἑβραίων ἦσαν κεχαρμαγμένα ἐπὶ χρυσοῦ. Εἰς δὲ τοὺς Αἰγυπτίους ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χαρτου ἐκ τοῦ περικαλύμματος τοῦ παπύρου, ὅστις ἦτο φυτὸν, ἀναπτυσσόμενον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Νείλου, καὶ βίβλος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων καλούμενον (ἐξ οὗ τὸ τῶν Ἑλλήνων βιβλίον). Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ἦτο γνωστοτάτη ἡ γραφὴ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐσχετίστησαν μετ' αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἐκυριεύθη ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὁ Αἰγυπτιακὸς χάρτης ἦτο ἐν μεγίστη χρήσει ἐν Ἰταλίᾳ.

Μετὰ τὸν πάπυρον κοινοτάτη ὕλη πρὸς γραφὴν ἦτο ἡ μεμβράνη ἢ καὶ περγαμνὴ καλούμενη ἐκ τοῦ Εὐμένους Β' βασιλέως τῆς Περγάμου, τοῦ—ὡς λέγεται—ἀνακαλύψαντος αὐτήν, ὅτε εἶχεν ἀπαγορευθῆ ἡ ἐξαγωγή τοῦ παπύρου ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Τὸ ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν περγαμνὴν ὁ Εὐμένης εἶναι ἀνακριβές, διότι ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει τὴν χρῆσιν τῆς μεμβράνης ἐπ' αὐτοῦ, εἶναι δὲ πιθανόν ὅτι εἰσῆγαγε μόνον οὗτος βελτίωσιν τινὰ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς μεμβράνης.

Καὶ ἡ περγαμνὴ καὶ ὁ πάπυρος δὲν ἦσαν εὖωνα, ὅθεν ὅτε ἐπ' αὐτῶν ἦτο γεγραμμένη μὴ σπουδαία συγγραφή ἐξηλείφετο καὶ ἔγραφον ἄλλιν ἐπ' αὐτῶν· τότε δὲ ὁ χάρτης ἐκαλεῖτο παλίμψηστος.

Ἡ χρῆσις τοῦ ἐκ τοῦ παπύρου καὶ τῆς περγαμνῆς χαρτου ἐπαυσεν, ὅτε ἐγένετο γνωστὴ ἡ ὑπὸ τῶν Σινῶν κατασκευὴ τοῦ χαρτου ἐκ τοῦ βάμβικου.

ΑΔ. ΚΟΚΚΩΝΗΣ

ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ...

Τῷ φιλάτῳ μοι Ι. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛῶ: εἰς ἀπάντησιν τῶν γραπτῶν ἐν τῇ φιλῆ «Οἰκογενεῖα» περὶ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθέντος ποιήματός μου «Εἰς τὴν μοῖραν μου!...»

Τὸ ποίημά μου, ἔγραψες, ἀπόγνωσιν δεικνύει... Πλὴν, τ' εἶναι ἡ ἀπόγνωσις καὶ τόσον τὴν φοβεῖσαι; Εἶν' ἔρεβος, εἰς ὃ τυφλὸν ἐκ γενετῆς σ' ἐγκλείει Ἡ μοῖρα, σκότος μνήματος, ὑφ' ὃ νεκρὸς θὰ κῆσαι!

Καὶ τοῦτο σὲ ἐφόβισε; Καὶ τοῦτο σὲ τρομάζει; Ἀλλά, εἶπέ μοι, τί κακόν, ὦ φίλε, δοκιμάζει Τυφλὸς εἰς τὴν σκοτίαν, Ἡ ὁ νεκρὸς ὁ κείμενος εἰς τάφου ἐρημίαν;

Τὸν ἕνα, φῶς δὲν συγκινεῖ διότι δὲν γνωρίζει Τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου; Νεκρὸν τὸν ἄλλον, ἄψυχον, διόλου δὲν φοβίζει Τὸ ἔρεβος τοῦ ζοφεροῦ καὶ μαύρου τοῦ μνημείου.

Τὸν ζῶντα θρῆνει, φίλε μου, τῷ πάσχοντι συμπόνει, Ἐκεῖνος ὑποφέρει Ἐν δάκρυ φίλου ἀλθουῦς ἢ μία λέξις μόνη Παρηγορίαν πρόσκαιρον εἰς τὸν πονοῦντα φέρει

Τί ὅμως εἶναι εἰς νεκρὸν, τὸ δάκρυ καὶ ὁ θρῆνος; Μὴ ἐννοεῖ ἐκεῖνος; Ἡ πρὸς τυφλὸν παρήγορος φιλία τί σημαίνει Ἀφοῦ αὐτὸς ἐκ γενετῆς ἐν τῇ σκοτίᾳ μένει;

Ζητεῖ, εἶπέ, ἡλίου φῶς τὸ ἐσθεσμένον ὄμμα Ἀφοῦ, τί εἶναι ἡλῖος, δὲν ἐννοεῖ ἀκόμα;

Ὅχι. Ὁ ἄνθρωπος ποθεῖ νὰ ἐπανίδῃ μόνον Ὅ,τι καλὸν ἐγνώρισεν εἰς εὐτυχίας χρόνον.

Ἀλλὰ ἐγὼ ἐγνώρισα χαρὰς ἡμέραν μίαν; Ἀπὸ σκοπέλων ρίπτομαι εἰς μαύρην τρικυμίαν Μὲ πλοῖόν μου τὸν πόνον Τὸν μόνον σύντροφον πιστὸν τῶν νεαρῶν μου χρόνων!

Λοιπὸν, τί θέλεις νὰ ζητῶ; Τί θέλεις νὰ ποθήσω; Τοῦ βίου εὐτυχίαν; Ὅχι· εἰς λιμένα ἄφες με τὸ σκάφος μου ν' ἀφήσω Δὲν θὰ ἀνθέξῃ τὸ πτωχὸν εἰς νέαν τρικυμίαν!

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΞΑΝΑΦΤΕΙΑΣΑΜΕ

"Αχ! πάλι μουδωκες χαρά με τή γλυκειά 'ματιά σου πάλι με χεῖλι γελαστό, ἀγάπη μου, με εἶδες, πάλ' ἡ καρδιά μου ἔσμιξε με τήν καλή καρδιά σου κι' ἀνῆθσαν πάλιν ὅπως πρὶν τοῦ ἔρωτος ἐλπίδες

Νειότη, χαρά, ὁ ἔρωσ σου, ἀγάπη μου, μοῦ δίνει ὅταν πετᾷ χαρούμενος εἰς τήν θερμὴ ἀγκαλιά μου μὰ ὅταν με φεύγει ἄπωνα, φλόγε, πικραῖς μοῦ χύνει καὶ κατακαίει ἀλύπητα, τήν ἀτυχή καρδιά μου

Νανούρισμα 'ς τήν ἀγρυπνιά, εἰν'οἱ γλυκεῖς σου λόγοι, καὶ βάλσαμο 'ς τοὺς πόνους μου ἡ χαρωπὴ φωνή σου καὶ ἐνῶ ἡ φωτιά τοῦ πάθους μου καὶ τήν καρδιά μου [τρῶγει μέσ' 'ς τὴ φωτιά με τί χαρὰ πετιέμαι, συλλογίσου.

"Αχ! πάλι μουδωκες ζωὴ με τή γλυκειά φωνή σου καὶ παραδείσους μ' ἀνοίξε ἡ ἀγαθὴ καρδιά σου πάλι ἀναγεννήθηκαν με τὸ γλυκὸ φιλή σου καὶ ἡ καρδιά μου 'σπίρησε μέσ' 'ς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά σου.

"Αννα . . .

ΑΙΜΑ—ΝΕΡΟ

(Μετὰ 2 ἡμέρας)

Πάλι τὰ ἴδια ἄρχισες, ἀγάπη μου, παιγνίδια· Σοῦ θύμισα . . . μοῦ θύμισες . . . καὶ εἶμαστε 'ς τὰ ἴδια. Καὶ ἐνῶ τὸ αἶμα πῶς νερό, τὸ ξέρεις, πῶς δὲν γίνεταί Νομίζεις, σὺ, πῶς ἔγεινε . . . μὰ κι' ἀν γινῆ . . . δὲν πίνεταί

Σαβουρδῶν ὁ Βλάκας.

ΓΝΩΜΙΚΑ—ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ—ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Περὶ γυναικός.

— Ἡ γυναίκα σου ἄς ἦναι τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ νὰ ἦσαι καὶ σὺ τὸ δεξιό.

— Σπίτι χωρὶς γυναίκα καὶ χωρὶς φωτιά, εἶναι σῶμα χωρὶς ψυχή.

— Γυνὴ ἥτις ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὰ παιδιὰ τῆς εἶναι τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ, ὅσον ἀσχημὴ καὶ ἀν εἶναι.

— Ποτὲ δὲν περιμένει τις πολὺ, ἓνα καλὸ φαγητόν καὶ μίαν καλὴν γυναίκα.

— Καλὴ γυναίκα εἶναι τὸ καλλίτερο ἐπιπλο τοῦ σπιτιοῦ.

— Νοικοκυριὸ χωρὶς γυναίκα, εἶναι φανάρι χωρὶς φῶς.

— Ὅπου ὁ ἥλιος λάμπει, ἡ σελήνη δὲν ἔχει καμμίαν ἰσχύν.

— Ἡ ὄρνις δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κράζη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πετεινοῦ.

Διὰ νὰ ζῆ ἐν ἀνδρόγυνον ἐν ἀρμονία, πρέπει ὁ ἀνὴρ νὰ ἦναι κωφὸς καὶ ἡ γυνὴ τυφλή.

Φάγε τὸ ψάρι ἐν ὅσῳ εἶναι φρέσκο, καὶ πάνδρεψε τὸ κορίτσι σου ἐν ὅσῳ εἶναι μικρό.

— Πάνδρεψε τὸ παιδί σου ὅταν θέλης, καὶ τὸ κορίτσι σου ὅταν εὖρης.

— Κλαῖνε τὸν θάνατον τῆς κόρης ὀλίγους μῆνας· τὴν κακοπανδρεμμένη κλαῖνε κάθε 'μέρα.

"Ενας μισογύνης.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Παραδείσου»

(Ἀπὸ τὰ παρασκήνια)

Τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος νέον ἔργον ἤτο ἡ Σιμόνη. Ἄν ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὄλου ἔργου εἶναι ἀνούσιος, ἀν καὶ πολλὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπεισοδίων ὄλως ἀπίθνα, ἐν τούτοις τὸ δράμα ἤρετε χάρις εἰς τὴν τελείαν ὑπόκρισιν πάντων τῶν διδασκάντων. Ἐν τῇ ὑποδύσει, ἡ κ. Παρασκευοπούλου, φυσικωτάτη, κατὰ τὴν ἔννοιαν ὅμως τοῦ συγγραφέως, ὅστις παραδέχεται εἰκοσαετίδα κόρην ἐντελῶς ἀγνοούσαν τὰ τοῦ γάμου, γνωρίζουσαν καλῶς τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ καὶ οὐδὲ κἄν φαιταζομένην τὰ αἴτια τέλους διὰ νὰ ἀρέσῃ τὸ δράμα τοῦτο ἔπρεπε νὰ διδχθῆ ὑπὸ τοῦ θιάσου τούτου. Ἡ κ. Ἄννα Λαζαρίδου μ' ὄλον τὸ ἀντιπαθητικὸν τοῦ μέρους τῆς, διὰ τῆς ἐντέχνου ὑποκρίσεώς τῆς, ὄχι μόνον κατέπνιξε τὴν ἀντιπάθειαν ἀλλὰ καὶ πλειστάκις ἐχειροκροτήθη. Τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ ἠθοποιῶ συνιστῶμεν Δημοσθένειον ἐπιμονήν, πρὸς διόρθωσιν μερικῶν μικρῶν σφαλμάτων, εἰς ἃ οὐχὶ ἐξ ἀτεχνίας ἀλλὰ μάλλον ἐξ ἀφελείας, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἀπερισκεψίας, ἐνίοτε ὑποπίπτει. Τῇ συνιστῶμεν προσοχὴν καὶ θορραλέως τὴν συγχαίροντες ἀπὸ καρδίας. Διὰ τὸν κ. Πετρίδην δὲν λέγομεν τίποτε διότι ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ ἐκ τῶν προτέρων πάντοτε εἶναι γνωστή. Εἰς τὸν κ. Βονασέρην εὐχόμεθα ὅπως ἡ αὐτὴ ἐπιτυχία στέφῃ πᾶν ὅ,τι ὑποκρίνεται.

Ἐν ἄτοπον ὅμως βλέπομεν ἐν τῷ θιάσῳ τούτῳ, ὅτι, τὰς δύο εὐελπίδας ἠθοποιούς Ἄγαθὴν Γεωργίου καὶ Τερψιχόρην Ραῖνεκ, σπανίως ἀπὸ σκηνῆς δρώσας βλέπομεν, ἢ ἐὰν ἴδωμεν ταύτας τὰς βλέπομεν εἰς χαρακτηριστικὸν διαφορτικὸν τῆς ἡλικίας των καὶ τῆς κλίσεώς των. Νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ ἐπέλθῃ βελτίωσις τις κατὰ τὴν διανομὴν τῶν μερῶν. Μετὰ χαρᾶς οἱ

ἡμῶνες τοῦ θεάτρου τούτου εἶδον τὴν πρόσληψιν τοῦ καλλίστου ἠθοποιῶ κ. Κουρῆ, τοῦ ὁποίου τὴν δρᾶσιν ἐδιψήσαμεν· ὥστε κ. Παρασκευοπούλου εἰς ἔργον.

(Στὰ πεταχτά)

Σαβουρδῶν

Θέατρον «Γούχα»

Θυμιούλα ἡ Γαλαξειδιώτισσα.

Ἐμῆθι εἰς τὴν εὐχριστον θέσιν ν' ἀναγγειλωμεν ὅτι ἡ Θυμιούλα τοῦ κ. Μελισσιώτου ἐσημείωσε φιλολογικὸν γεγονός ἀξιοπαράτητον εἰς τὰ Χρονικά τοῦ θεάτρου. Ἀληθῆ θρίαμβον ἤρατο ὁ κ. Πανάγος Μελισσιώτης διὰ τῆς Θυμιούλας του. Ὁ ἀστὴρ τῆς Χάιδως τῆς Λιγερῆς ὡχρῆ πρὸ τῆς Θυμιούλας. Ἐπίδοσις ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Στίχοι ἀβίαστοι. Διάλογοι μεμετρημένοι. Πλοκὴ τεχνική. Ἰδοῦ τὰ πλεονεκτήματα τῆς Θυμιούλας. Δὲν ἔχομεν χρόνον νὰ κάμωμεν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ποιητικῶν ἀξιμάντων· τοῦτο ὅμως σημειοῦμεν ὅτι εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως συνεχάρησαν τὸν κ. Μελισσιώτην ἅπαντες οἱ τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φέροντες ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τοῖς δράμασιν οἱ οἱ κ. κ. Μιστριώτης, Κορομηλάς καὶ λοιποί.

Μίαν παρατήρησιν εἰς τὸν κ. Μελισσιώτην:

Τὸ ἐν τῇ πρώτῃ πράξει τραγοῦδι δὲν εἶναι τοῦ ποδιοῦ ἀλλὰ τοῦ τραπέζιο. Ὁ κ. Μελισσιώτης γνωρίζει καλλίστα, τί θέλομεν νὰ εἴπωμεν, καὶ ἄς τὸ διορθώτῃ δὲν εἶναι δύσκολον δι' αὐτόν.

Ἡ ὑπόκρισις δὲν ἦτο τόσον ἐπιτυχής· οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ἰδίως ὁ κ. Καρδοβίλης ἦσαν ἐντελῶς ἀμελέτητοι. Πολὺ ὥρεια ἐπαίξε τὸ μέρος τῆς ἡ καλλίστης ἠθοποιός κ. Μελπ. Κωνσταντινοπούλου, ἐπίσης καὶ ἡ κυρία Βρίντα, φαίνεται ὅτι θὰ γείνη μ.αν ἡμέραν καλὴ ἠθοποιός. Μόνον αἱ κνωτέρω δύο εἶχον μελετήσει τὸ μέρος των.

Μετὰ τὴν Θυμιούλαν παρεσταθῆ μία καλὴ κωμωδία «Ὁ ἀκατάστατος». Ἐδῶ ἔχουεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἔγειναν πολλὰ σκηνικὰ λαθῆ. Α. χ. τὸ παραβάν ἦτο οὕτω κινῶς τεθειμένον, ὥστε ἐφαινότο, ὅπισθεν αὐτοῦ, ὅλα αἱ κινήσεις τῶν ἠθοποιῶν καὶ δὴ τῶν πρωταγωνιστῶν οἵτινες ἤρχοντο νὰ πάρουν ὅτε μὲν τὸ κήριον, ὅτε δὲ ἄλλο πρᾶγμα, ὅπερ ἐξ ἀπροσεξίας ἐλησημόνου ὅπισθεν αὐτοῦ. Ὁ κ. Πεταλάς ἐνῶ ἐτοιμάζετο διὰ τὸν μέγαν χορόν... φέρει πένθος ἐπὶ τοῦ πῆλου του. Τί βλέπτει κατὰ τὸν κ. Πεταλᾶν! Ποῖος πράττει τέ-

τοια μηδαμινὰ πράγματα. Ἐθεώρησε φυσικωτάτον νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τὸ σύνθεσις καπέλλο του.

Περὶ τῶν σφαλμάτων τῶν νέων ἠθοποιῶν (καὶ εἶναι τοιοῦτοι οἱ πλείστοι τοῦ θιάσου) δὲν κάμνομεν λόγον.

Μεφιστοφελής.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Δανεικὰ καὶ ἀγύριστα.

Μ' ἐπεισες νὰ σὲ δανείσω
δραχμὴ μία καὶ μισή . . .
(Γιὰ νὰ μου τὴ δώσης πίσω)
Μὰ . . . σὰν βλέπω, ὅτι σὺ

Δὲν σκοπεύεις νὰ πληρώσης
τὴν μικρὴ σου ὀφειλή . . .
Σὲ ἀφίνω . . . ἀν μου δώσης
μέρος μόνον τὸ . . . «φειλή»,
(Ἐν Δημητσάνῃ)

Τάκης

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Κάποιος εἶπεν ὅτι αἱ γυναῖκες ζῶσιν ὀλιγοτερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ εἶχε πληρέστατα δίκαιον. Ἡμεῖς γνωρίζομεν μίαν νεαρὰν κυρίαν, ἥτις ὑπανδρεύθη πρὸς 28 ἐτῶν καὶ ἤδη εἶνε μόλις 32.

Μήτηρ (πρὸς μικρὰν κόρην ἐτοίμην νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον).

— Αὐτὴ ἡ λαδί; Μαρίκα, δὲν ἦτο τὸ πρῶν στό μανίαι σου.

— Ἄλλὰ ποῦ ἦτανε, μητέρα;

— Σὲ τσάκωσα· τί θέλει τὸ χεῖρι σου στὴν τσέπη μου;

— Μπα! Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· εἶμαι πολὺ ἐπιλήσμων. Μέχρι χθὲς φορῶσα ἐν ἐπανωφόρι ἀκριβῶς ὡς τὸ ἰδικόν σας.

— Ἐχεις ἓνα τσιγάρο;

— Ὅχι· ἐπαυσα ν' ἀγοράζω.

— Καὶ ποῖος ἔβαλε στὸ κεφάλι σου αὐτὴ τὴν ἰδέα;

— ὦ, θέλω νὰ σὲ κάμω ν' ἀποβάλης τὴν κακὴν συνήθειαν τοῦ καπνίσματος.

'Αναψάθηςτος.

ΠΟΛΛΑ ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

Ἐν τῷ ποταμῷ Πηνειῷ ὁ δεκαετής παῖς I. Καραχάλιος, κολυμβῶν παρεσύρθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ ἐπνίγη. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του, κολυμβῶν καὶ οὗτος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἔσπευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλ' ἀτυχῶς παρεσύρθη καὶ οὗτος, καὶ εὗρε τὸν αὐτὸν οἰκτρὸν θάνατον ἐν τῷ ποταμῷ. Ἡ μήτηρ των, μαθοῦσα τὸ δυστύχημα, ἔπαθε συγκοπήν τῆς καρδίας καὶ ἐξέπνευσεν ἀμέσως.

Τρία θύματα, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενεῖα, εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν!

Οἱ φοιτηταὶ τῶν τεσσαρῶν ἐν Παρισίαις καλλιτεχνικῶν σχολῶν, ἔδωκαν χορὸν, ἐν ᾧ ἐχόρευσαν γυναικῶν αἱ γυναῖκες τινες, ἔχουσαι ὡς ἐπάγγελμα τὸ χρησιμεύειν ὡς πρότυπα, γυμναί, ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν.

Εἰς μόνον ἐκ τῶν γερουσιαστῶν σκανδαλισθεὶς κατήγγειλε τὴν πρᾶξιν καὶ... ἐμυκτηρίσθη παρ' ὅλης τῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

Οἱ ἰδιόκοι μας φοιτηταὶ, μετὰ ταῖς μαγγοῦρας των καὶ ταῖς μπιστόλαις των, εἶναι ἄγιοι, παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς Παρισίους συναδέλφους των.

Τὸ χιλιόδραχμον Βάλλειον βραβεῖον, τὸ κατ' ἔτος ἀπονευόμενον εἰς τὴν ἀρίστην ὡν ἐκ τοῦ Ἀρσακείου ἀπολυομένων μαθητῶν, ἐδόθη ἐφέτος εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐαγγελίαν Πατώφλα.

Ἀφ' οὗτου ἡ «Οἰκογένεια» πωλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας καὶ ὑποπράκτορας τοῦ νέου Πρακτορείου τοῦ Τύπου, ἡ κυκλοφορία τῆς ἤρξασε κατὰ 300 περίπου φύλλα.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ὑπάρχει ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐν ἧ ὁ δεξιὸς ψάλτης ψάλλει ἑλληνιστὶ καὶ ὁ ἀριστερὸς ἀραβιστὶ, ὁ δὲ ἱερεὺς ἑλληνιστὶ καὶ ἀραβιστὶ.

Δικαστήριόν τι ἐν Ἀμερικῇ ἐπέστρεψεν εἰς μίαν γυναῖκα νὰ διαζευχθῇ τὸν σύζυγόν της διότι οὗτος εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ καπνίζῃ καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς... κλίνης.

Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν ἀδαμάντων τῆς Θουμιούλας τῆς Γαλαξειδιώτισσας τοῦ κ. Π. Μελισσιώτου, εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα, ἐκ τινος μονολόγου τῆς Γ' πρᾶξεως.

«Θάλασσα, μύρη θάλασσα, ἂν κἀνης πῶς στερεύεις ἀγὰ μὴ στιγμῇ, καὶ νῆρθου μετ' ἐς τὰ κατάβαθρά σου σοὶ νεκροθάφταις, καὶ μετὰ μὴδ' ἐς τὰ κόκκαλα νὰ μᾶσσον στῆς λεβεντιάς, ποῦ ἔχεις πηεῖ ἀπ' τοὺς Γαλαξειδιώταις, καὶ νὰ τὰ ρίζουνη ἐδῶ, σωρὸ, μετ' ἐς τὸ λιμάνι, αὐτὴ νὰ θεριέψουν μὴ φορὰ τὰ λιγερὰ κορμιά τους ἐκ' ἑνα νησι θεόρατο μὴ μέρη θὰ φυτρώσῃ»

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ κουρεῖς κάνουν καποτε καλλίτερα δράματα ἀπὸ μερικὸς διαβασμένους.

Εἰς τῶν φίλων τοῦ κ. Μελισσιώτου εἶπέ ποτε πρὸς αὐτόν:

— Ἀπορῶ πῶς, τόσο ὠραῖοι στίχοι, ἐξέρχονται ἀπὸ κεφάλι κουρέως!

— Δέν μοῦ τὸ κούρεψέ ποτε ἄλλος κουρεὺς καὶ ἑαυτό.

— Τότε... ζῆσου.

Διαβάτης.

ΣΕ ΜΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑ

Ὁραία μου δασκάλα,
Τὰ μάτια τὰ μεγάλα
Αὐτά, ποῦ με θωροῦν.
Τὰ τόσα βᾶσανά μου
Καὶ τὰ μαρτύριά μου
Νὰ νοιώσουν δὲν ἔμπορουν·

✱

Ἐσύ, ποῦ τὰ παιδάκια,
Σὰν ἡμερα ἀρνάκια
Τὰ κάνεις στὴ στιγμῇ.
Καὶ ὅ,τι θέλεις κά'ουν
Καὶ τοιμουδιά δὲν βγάνουν,
Σὰν τᾶχεις ὅ,τι γραμμῇ,

✱

Τὴν ἀτακτὴ καρδιά μου
Ποῦ μέσ' ἐστὶ σωθικά μου
Γιὰ σὲ χοροπηδᾷ,
Πῶς δὲν τὴν ἠουχάζεις;
Μηλοδὸ πῶς δὲν τῆς βάζεις
Καὶ γινῶσι τόσο δά;

† ΝΙΚΟΣ ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

ΤΕΡΠΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθησαν εἰς ἕνα τόμον, μεταφρασθέντα ἐκ τοῦ Γαλιτικοῦ, ὑπὸ τοῦ λογιῶ φίλου κ. Ἡλ. Καπετανάκη, διάφορα αὐτοτελῆ διηγήματα τερπνὰ καὶ διδασκτικά, ὧν δαίγμα παραχρῆμα κατωτέρω τὸ μικρότερον].

Ο ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Ἐπανελθὼν ὁ Μάρκελλος, εὗρε τὸν θάλαμον κενόν. Τοῦτο πρώτην ἤδη φοράν συνέβαινε. Ἡ Γαστάνα ἐπέστρεψε πάντοτε πρὸ αὐτοῦ. Ἐθῆκε τὸ βιολίον του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του δρᾶκα σολδίων, ἐμέτρησε τὰς εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας. Ἦσαν ἐξ φράγκα καὶ ἐξήκοντα ἑκατοστά, ἐκτὸς τῶν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα σολδίων τὰ ὅποια εἶχε δαπανήσει διὰ νὰ φάγῃ. Περιήρημα! ἡ ἡμέρα ἐπῆγε λαμπρά! Ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ τὰς κνήμας κρεμασμένας καὶ, στηριζόμενος ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου, κατὰ τὸ ἡμισυ κοιμώμενος, κατὰ τὸ ἡμισυ ὄνειροπολῶν σχεδίων τι, ὅπερ εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῷ ἡ πρώτη ὠραία ἡμέρα τοῦ ἔαρος, ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφήν τῆς ἐρωμένης του.

Ναί, ἐσκόπει νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Γαστάναν νὰ ἐπαναλάβωσιν ὁμοῦ τὰς περιουσίας των. «Ἄ! ὁ βίος των ὑπῆρξεν ἐπίπονος τὸν παρελθόντα

χεμῶνα! Εἶχον ἀφίχθῃ ἐξ Ἰταλίας μετὰ τῶν χειλιδῶν, ἀλλ' οὔτοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πετάξωσιν ὡς ἐκείνι, ὅταν ἐπλησίασεν τὰ πρῶτα ψύχη ὅπως δὲ κερδαίνωσι τὸν ἄρτον των, ὅπερ χρεώθησαν νὰ ἐργάζωνται κατ' ἰδίαν ἕκαστος, χωρίζομενοι τὴν ἡμέραν καὶ ἐπαναδρόμους ἀλλήλους τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ πενιχρῷ θαλαμίσκῳ των, πέμπτον τινὸς πατώματος πρὸς τὴν πλατεῖαν Μωσέρ. Ἀλλ' ἤδη ὅτε ἐπανῆλθεν ἡ ὠραία τοῦ ἔτους ἐπιχῆ, θὰ πύσωσι τὰ δεινά των. Θὰ μεταβιῶσιν ὁμοῦ εἰς τὰ κερνεῖα ἐκείνη θὰ ἄδῃ, ἐνῶ οὗτος θὰ συνοδεύῃ αὐτὴν διὰ τοῦ βιολίου του. Ἡ Κυριακὴ, αἱ ἐρταὶ τῶν περιχώρων θ' αὐξήσωσι τὰς εἰσπράξεις των. Καὶ ἂν κ' ἐπύρηνον ν' ἀποκτιμύσωσιν οἰκονομίας τινὰς διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα, δὲν θὰ ἐχωρίζοντο πλέον. Ἠγαπῶντο τόσο πολύ! Ἐκεῖνος, ἀφ' οὗτου κατὰ τινὰ τρικυμῶν προσπαθῶν νὰ σώτῃ τὸν πατέρα τῆς νεανίδος, γέροντα ἀλιεὶα νεοπολίτην, εἶχε λάβει τὴν βλαθεῖαν πληγὴν, ἧς ἔφερε τὴν οὐλὴν ἐν τῷ μετώπῳ, διέβλεπεν ὅτι τὸν ἠγάπα ἐτι μᾶλλον ἢ Γαστάναν του! Καὶ ἤδη, ὅτε ἔζων μακρὰν τῆς Ἰταλίας, ἐκείνη ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτόν: πατρίς του, Θεὸς του, οἰκογένειά του, τὸ πᾶν. Ἐκείνην μόνην εἶχεν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐκείνη μόνη τὸν ἠγάπα. Ἦσαν ἀναγκαστοὶ εἰς τὴν ζωὴν του οἱ γέλωτές της, τὰ ἄσματα της... Ἀλλὰ τί ἔκαμνε λοιπὸν τόσο ἀργὰ ἔξω... διατί δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη;...

Ἠγέρθη! Ὁρολόγιόν τι τεθειμένον ἐπὶ τῆς ἱματιοθήκης ἐσημεῖον ἠμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον! «Τοῦτο εἶναι πρωτοφανές!» ἐβύβησε καὶ ἤρξατο νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ. Μόλις δ' ἔκαμε βήματά τινα, ὁ πούς του προσέκρουσεν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου. Ἦτο τυμπανίδιον τι, ὅπερ ἡ νεῆνις ἔφερε καθ' ἑκάστην μετ' ἑαυτῆς, ἀφ' οὗτου εἶχε πύσει νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ βιολίου τοῦ Μαρκέλλου.

— Εἶχε λοιπὸν ἐπανέλθει, εἶχεν ἐπανέλθει καὶ ἄλλιν ἐξέλθει!

Ἐπειτα ἠνοιξε τὸ παράθυρον καὶ προσεπάθει νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκοτει τῆς πλατείας τὴν Γαστάναν ἐπανερχομένην ἐκ τινος δρόμου. Πλὴν δὲν εἶδεν ἢ ζοφερὸν χάος ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῦ ὑπέστρεψεν, ὡς εἰάν ἐμελλε νὰ σβῆσθῃ ἡ ὠχρὰ φλόξ ἐνὸς ράμφους ἀεριοφωτός. Ἐν τούτοις, μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ἐπιθῆντων τὸν ὀφθαλμῶν του ἐν τῷ σκοτει, διέκρινε τὴν σκιαγραφίαν τῶν διαβάτων. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, τείνον τὸν τράχηλον καὶ ἀκούων μετὰ προτοχῆς ἐπὶ μίαν ὥραν. Τέλος ἀνησυχία πυρὸς κατέλαβεν αὐτόν. «Μήπως ἐδολορονήθη, μήπως ἔπαθε κατὰ ἄλλο δυστύχημα;... Ἄ! μίαν γυνὴ διήρ-

χετο τὴν πλατεῖαν... Ἦτο ἐκείνη ἀναμφιδόλω... Διηυθύνετο πρὸς τὴν οἰκίαν... Ἰστατο εἰς τὴν θύραν!... Ἐσθῆμαινον! Τέλος πάντων!» Καὶ ἡ καρδία τοῦ Μαρκέλλου ἐπῆκε σφοδρῶς καὶ, ἐκ τῆς συγκινήσεως, τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ νυκτερινῶ ψύχους οἱ ὀδόντες του ἐκρότων. Ἐλάβε διὰ τρεμούτης χειρὸς τὸ κροῖον καὶ ἠνοιξε τὴν θύραν. Ἦκουσε τὰ βήματα ἀναβιαιόντων. Ἐφώτισε τὴν κλίμακα. Ἐξῆκα λούθουν ν' ἀναβιαιώσιν. Ἐκυψεν ἐπὶ τῶν κικλίδων, ὅπως ἴδη ταχύτερον. Τὰ βήματα ἐπλησίαζον. Εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα ἐσταμάτησαν, ἠνοίγη μὰ θύρα, καὶ... πλέον τίποτε: δὲν ἦτο ἡ Γαστάναν.

Ἐπέστρεψεν ἐν τῷ δωματίῳ. Τὸ αἷμα ἐσφυζεν ἰσχυρῶς εἰς τοὺς κροτάφους του· αἱ κινήσεις του ἦσαν ἀπίτομοι, βίαιαι· τὸ στόμα του διεστράφη πρὸς στιγμὴν τρόμος νευρικός ἐκλόνιζεν ὀλόκληρον τὸ σῶμά του. Ἦρξατο καὶ αὐτὸς νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς. Ἡ κεφαλὴ του ἐκόχλαζεν.

Εἶχε περᾶθει ἡ δευτέρα ὠρα τῆς πρωίας, ὅτε ἄμαξά τις ἔστη ἐν τῇ πλατεῖα. Ἐτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον· οἰνοπώλης τις ἐτοποθέτει τρεῖς ἀνθρώπους ἀνκισθήτους ἐκ τῆς μέθης ἐν τινὶ ὀχήματι.

Ἐσκίρτα εἰς τοὺς κρότους τοὺς συνήθως ἀνεπισημένους εἰς τὸ μὴ ποσοετικὸν οὖς. Ἐκρυψαν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐπτάκις ἢ ὀκτάκις κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ἄμαξά τινες ἔστησαν κάτωθεν αὐτῆς, πολλάκις ἀνῆλθον μετὰ αὐτοῦ κραυγαὶ εὐθυμούντων καὶ εἰς ἕκαστον τοιοῦτον θόρυβον ἠσθάνετο ταραχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἠνοιγε τὴν θύραν, ἐκυπτεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

Ὅτε τέλος ἐπερᾶνη ἡ ἡμέρα, ἡ θλίψις του ἐξερράγη, ἐκλαυσε. Μετὰ τοῦτο ἀνακτῆσας τὴν ἐνεργητικότητά του, ἐπεδόθη εἰς ἀναζήτησιν τῆς Γαστάναν. Μετὰ τὴν μακρὰν κόπην του ἐν ἀταξίᾳ, μετὰ τοὺς ἐξηγριωμένους ὀφθαλμούς του, μετὰ τὰ ἠλλοιωμένα χαρακτηριστικά του, εἶχε τὴν ὄψιν παράφρονος. Καὶ ἦτο σχεδὸν πρᾶγματι τοιοῦτος. Οἱ διαβάται τὸν ἐβλεπον μετ' ἐκπλήξεως. Μετέβη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, ὅπου γελοῖοι ὑπάλληλοι καθίροντες τοὺς ὄνυχας των μόλις ἀπήντησαν εἰς αὐτόν μετέβη εἰς τὰ κερνεῖα, εἰς τὰ ὅποια ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Γαστάναν ἐσύγχυσε τὸν κατεγέλασεν κατὰ πρόσωπον, τὸν ἐσκώψαν βαναύσως, τὸν ἀπέπεμψαν περιῆλθε τὴν Μόργην, πάντα τὰ νοσοκομεία, τίποτε! Ἐπανῆλθε τὴν ἐσπέραν κατὰ πεπονημένος, νῆστις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλ-

πίτων να εἶδη τὴν Γαστάναν ἐν τῇ κατοικίᾳ του τίποτε, τίποτε, πάντοτε τίποτε!

Ἐξηντλήμενος, μὴ κοιμώμενος πλέον, μὴ τρώγων πλέον, μεταπίπτων ἀδιαλείπτως ἀπὸ τὰ δάκρυα εἰς φρενῶδες νευρικές κρίσεις, μὴ γνωρίζων ψυχὴν ζῶσα ἐν Παρισίῳ στερούμενος χρημάτων, κατέπεσεν ἀσθενής. Ὁ οἰκοδεσπότης του, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἀποθνήσκοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ του, τὸν ἐπέμψεν εἰς τι νοσοκομεῖον.

Β.

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπέφυγε τὸν θάνατον. Κατὰ τ' ἄλλεπάλληλα παραληρηματὰ του, ἐκάλει τὴν Γαστάναν, ἀπονέμων εἰς αὐτὴν γαλλιστὶ καὶ ἰταλιστὶ τὰ γλυκύτερα ὀνόματα. Τὴν ἐθεώρει νεκράν. Ἡ μεγάλη αὐτῆ θλίψις ἐκείνη τα δάκρυα τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλεύσε, ἥτις τὸν περιεποιεῖτο. Ὅτε κατέπευεν ὁ παράκλητος, αὐτὴ παρηγόρει τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν ἐπειθε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐκείνη τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα τοσοῦτον συνεχῶς ἀνέχετο εἰς τὰ χεῖλη του, δὲν εἶχεν ἀπολεσθῆ δι' αὐτόν, ὅτι δὲν εἶχεν ἀποθανεῖ καὶ ὅτι θὰ τὴν ἐπανέβλεπε. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῶν παραινέσεών της ἀνέφερεν εἰς αὐτὸν παραδείγματα ἐξηγημένα ἐκ φανταστικῶν ἱστοριῶν, εὐσεβῶς ψευδομένη τοιοῦτοτρόπως, ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς αὐτὸν μικρὰν γαλήνην. Ἐκεῖνος ἤκουε τὴν γλυκεῖαν ταύτην γυναικίαν φωνήν, ἥτις, καίτοι δὲν παρηγόρει αὐτόν, κατάρθωνεν ἐν τοσοῦτῳ ν' ἀνακουφίσῃ τὸν ἀπελπισμὸν του, καὶ ἀπῆντα θλιβερώς: «Τὴν ἐφόνευσαν, βλέπετε, ἀπέθανεν ἡγαπώμεθα παρὰ πολὺ, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς χωρίσῃ ἄλλη αἰτία ἀπέθανεν!»

Ἡ πρὸς τὴν ἐρωμένην του πίστις τοῦ Μαρκελλοῦ ἦτο πῶσον μεγάλη, ἢ τοῦ κόσμου γνώσις του τοσοῦτον ἀτελής, ἢ πείρα του τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστ' οὐδέποτε ἀμφέβαλε περὶ τῆς Γαστάνας. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν κἂν ἐφαντάσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν χάριν ἄλλου τινός. Ἡμέραν τινὰ μάλιστα καθ' ἣν ὁ ἰατρός ἔλεγεν ἐνώπιον αὐτοῦ: «Ἐ! τί διάβολο! δὲν συλλαμβάνουσι τοιοῦτον ἔρωτα, πρὸς τὰς... κοινὰς γυναῖκας!» ἐλυπήθη καὶ εἶπε διὰ λίαν ὑπεροπτικῶν τόνου, κινήσαντος τὸν γέλωτα τοῦ γέροντος σκεπτικῶ ἰατροῦ: «Ἀπέθανε, σὰς λέγω, ἀπέθανε!»

Ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομεῖου, ὅσον ἠδυνήθη ταχύτερον. Εἶχε νοσηλευθῆ ἐν αὐτῷ δύο μῆνας. Μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πλατεῖαν Μωδερ, ἵπου ἔμαθεν ὅτι ἐπωλήθησαν τὰ πράγματά του, ἵνα ἐξορληθῇ τὸ ἐνοίκιον τοῦ τελευταίου μηνός. Ἐστερεῖτο χρήματα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπλή-

ρωνε πάντοτε τὸ ἐνοίκιον του τακτικῶς, ὁ οἰκοδεσπότης, ἀγαθὸς ἄνθρωπος κατὰ βαθὺς, συγκατατέθει νὰ ἐνοικιάσῃ εἰς αὐτόν ἐν δωμάτιον. Ἐπραξέ μάλιστα καλλίτερόν τι ἐχορήγησεν εἰς αὐτόν τ' ἀπαιτούμενα χρήματα πρὸς ἀγορὰν ἐνὸς βιολίου.

Ὁ Μάρκελλος λοιπὸν ἐπανέλαβε τὴν προῆσαν ζωὴν του, ἀλλὰ μόνος καὶ πενθῶν. Ἰσχυρὸς εἰσῆρχετο ἐν καρνεῖῳ, ἐν ᾧ ἄλλοτε εἶχεν ἔλθει μετὰ τῆς Γαστάνας, παχέα δάκρυα ἐκλύοντο ἐπὶ τῶν κατίσχωνον παρειῶν του. Ἡ ἀλλοίωσις του ἦτο καταπληκτικὴ! Ἡ μελάγχρους καὶ πλήρης ζωῆς χροιά του εἶχε καταστῆ ἀμαυρὰ καὶ μολυβδόχρους. Παρὰ τὴν οὐλήν, ἥτις ἐγένετο ἐκ τῆς πληγῆς τῆς κατενεχθείσης ἐπὶ τῆς σαρκὸς του, ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἡ οὐλή τῆς πληγῆς τῆς κατενεχθείσης ἐν τῇ καρδίᾳ του, αἱ ρυτίδες δηλαδὴ ἐκείναι τὰς ὁποίας χαράσσει ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐμμονὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἰδέας τὸ στόμα του εἶχε προσλάβει ἐκφρασίαν τινὰ πικρὰς ἐκδηλωτικῆς τῆς θλίψεως του ἢ μακρὰ κόμπου του, ἀεῖποτε ὠραία, ἐχρησίμευε μόνον, ὅπως καθιστᾷ καταφανεστέραν τὴν ὑπερβολικὴν ἰσχύνητα τοῦ προσώπου του, ἐφ' ᾧ μόνον οἱ ἐν ταῖς κόγχαις των κερωσμένοι ὀφθαλμοὶ του εἶχον τερῆσαι πᾶσαν τὴν λάμψιν των. Περὶ τῆς ἐνδυμασίας του οὐδὲως ἐφρόντιζε πλέον καὶ ἐν γένει ἢ θέα του ἐξέπραξε τὴν θλίψιν, τὴν ἀποθάρρυνσιν, τὴν ἐκ τοῦ βίου ἀπογοήτευσιν.

Ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὴν ἐργασίαν του, ἐρρίπτετο ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἐν τῇ σιγῇ δὲ καὶ τῇ σκοτίᾳ τοῦ μικροῦ του δωματίου αἱ ἰδέαι του καθίσταντο ζωηρότεραι, αἱ ἀναμνήσεις του εὐκρινέστεραι, ὁ πόνος του ὀξύτερος! Ἐκλείων ἀνχιμνησκόμενος τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, ὄνειροπολῶν τὴν Νεάπολιν, τὴν ὁποίαν ἴσως οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέβλεπε, καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν ἐνεστώσαν μίνωσιν του, ἀφοῦ εἶχεν ἀπολέσει πᾶν ὅ,τι ἡγάπα! Τὴν ἐρωμένην του, τὴν πατρὸς του. Καὶ ἠσπάζετο εὐλαβῶς μικρὸν ἀργυροῦν μετάλλιον φέρον τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου, παλαιὸν δῶρον τῆς Γαστάνας, μόνην ἀνάμνησιν, φεῦ! ταχέως παρελθούσης εὐτυχίας!

Προῆλθε τὸ θέρος, προῆλθεν ὁ χειμὼν ἀλλ' ἡ θλίψις του διετηρεῖτο ἐπίσης ζωηρά, ὡς καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συμφορᾶς του, διετηρεῖτο ἐπίσης ζωηρὸς ὁ ἔρωσ του πρὸς τὴν ἀπούσαν.

Γ.

Ἐνῶ ἐσπέραν τινὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πλατεῖαν Μωδερ, ἐκάλεσεν αὐτόν ἐκ τινος οἰκίας,

τῆς ὁποίας τὰ ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἐξ παραθύρου ἦσαν κατάφωτα.

— Ἄκουσε, Ἰταλέ, θέλεις νὰ μᾶς παίξῃς μουσικὴ;

Διατὶ ὄχι; τοῦτο ἦτο τὸ ἐπάγγελμά του. Ἄνεβη.

Ἐντὸς μεγάλου τινός θαλάμου ἄνδρες καὶ γυναῖκες συνωμίλουν, ἐγέλων, ἐψάλλον περὶ εὐρείας τραπέζης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον εἰσέτι τὰ λείψανα δεῖπνου. Πολλοὶ ἄνδρες καὶ τινες νεκίδες ἦσαν μεθυσμένοι. Οἱ μᾶλλον νηφάλιοι ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν βουολογίης. Αἱ γυναῖκες ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ ὤμου τῶν ἐραστῶν των, ἢ ἐκίθητο ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῶν, ἢ ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλας καὶ ἐχόρευον, τερετίζουσι τὸν ἦχον γνωστοῦ τινος στρόβιλου. Ὁ Μάρκελλος ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Παίξέ μᾶς ἕνα ἦχον τῆς πατρίδος σου, εἶπεν εἰς τὸν Μάρκελλον ἐκεῖνος, ὅστις τὸν εἶχε καλέσει.

Καὶ ὁ Μάρκελλος ἐπαίξε. Καὶ ὑπεχρεώθη νὰ ἐπαναλάβῃ, διότι πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠνώθησαν ἵνα διασκεδάσωσιν, εἶχον καταβληθῆ ὑπὸ του κόρου. Ἐφθάνεν εἰς τὸ τέλος τεμαχίου τινός, ὅτε ἀνέκραξέ τις:

— Εὐγε, Ἰταλέ! δώτατε σαμπάνις εἰς αὐτόν τὸ μουσικὸ καὶ ζήτω ἡ Ἰταλικὴ μουσικὴ!...

Εἶτα, στρεφόμενος πρὸς τινὰ γυναῖκα καθημένην ἐπὶ τῶν γονάτων γείτονός του τινος ἐν τῇ τραπέζῃ:

— Ζήτω καὶ αἱ Ἰταλίδες!

— Ναί, ζήτω σου, Γαστάνα μου! ἀνερώνησεν ὁ ἐραστὴς τῆς νεάνιδος, ἔχεις ἀπόψε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τὴν ἠδυσπάθειαν καὶ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ Γαστάνα ἡμιμεθυσμένη ἀντήμειψε τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην δι' ἐνὸς φιλήματος.

Ὁ Μάρκελλος ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ πλῆρες Κλικὸ ποτήριον, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τῷ προσέφερε τις. Ἰστατο ἐκεῖ, ὠχρὸς, ἄφωνος, ἀδρανής, προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἣν δὲν εἶχεν ἴδει ἐξ ἀρχῆς μετὰ τὸ πλῆθος ἐκεῖνον.

Αἶφνης ὤρμησεν, ἀπέσπασε τὴν Γαστάναν ἐκ τῶν βραχιόνων τοῦ ἐραστοῦ της καὶ στήτας αὐτὴν ἐνώπιόν του:

— Σὺ, ἐτραύλισε, σὺ, σὺ!...

Ἐκείνη ἔκαμιν ἀδιόρατόν τινα κίνησιν ἐκπλήξεως ἀναγνωρίσασα τὸν Μάρκελλον.

— Τί μὲ θέλετε; εἶπε.

Ὁ ἐραστὴς της εἶχεν ἐγερθῆ καὶ δεικνύων τὸν μουσικόν:

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; εἶπεν.

Ἡ Γαστάνα, λάβουσα τὸ ὕψος προσβληθεί-

σας γυναικός, ὑπεχώρησεν ὀλίγον καὶ ἐνῶ συγχρόνως οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπραζον τὴν μεγαλειτέραν καταφρόνησιν, ἀρῆκε νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ ὑπεροπτικῶ χείλους της ἡ φράσις αὕτη:

— Καὶ ποῦ ἠθέλατε νὰ γνωρίσω αὐτόν τὸν πλάνητα;

Μία κραυγὴ ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ Μαρκελλοῦ, κραυγὴ ὀργῆς, αἰσχύνης καὶ ἀπελπισμοῦ: Ἐκρυψε δια τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον του καὶ παραπαίων, ἐξῆλθε, φεύγων ὡς τάχιστα τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, ἐν ἣ ἐδιδάχθη ὅτι εἶνε ὀλιγώτερον ἀλγεῖνὸν νὰ κλαίῃ τις ὡς θανοῦσαν τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα, ἢ νὰ παρίσταται θεώμενος τὸ αἰσχρὸς της.

Δ.

Ἡ Γαστάνα ἐν θελκτικῇ πρωινῇ περιβολῇ, ἐξηπλωμένη ἐν τῷ κομμωτηρίῳ της ἐπὶ κομψοῦ ὀθωμανικοῦ ἀνακλίντρου, διέτρεχεν ἐπιπολαίως ἐφημερίδα τινὰ, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ της συνήντησαν τὴν εἰδῆσιν ταύτην:

«Χθὲς περὶ τὴν πέμπτην ἐσπερινὴν ὥραν ἀλλοῖς ἀνέσταν ἐκ τοῦ Σηκουάνα, κάτωθεν τῆς γαβύρας τῶν Τεχνῶν, τὸ πτώμα νέου τινός ἀγνωστοῦ ὅστις φαίνεται ὅτι ἀνήκε εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνεστίων ἐκεῖνων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐρχονται ἐξ Ἰταλίας, ὅπως ἐπιειθήσωσιν ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ ἐν λόγῳ ἀγνωστος φέρει ἐν τῷ μετώπῳ πλίκιαν πλατεῖαν οὐλήν, καὶ φινόμενον περιέργον, ἐκράτει ἐν τῇ συνσφιγμένῃ δεξιᾷ του χειρὶ μικρὸν ἀργυροῦν μετάλλιον μετὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.— Τὸ πτώμα μετηνέχθη εἰς τὴν Μόργην».

Ἐλαφρὰ ρυτίς διηυλάκωσε τὸ μέτωπον τῆς Γαστάνας. Ἐπειτα ἔκαμε κίνησιν τινὰ ἀδιαφορίας, ἔρριψε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀνάψασα μικρὸν σιγάρον, ἤρξατο νὰ παίξῃ μετ' ἀηδοῦς τινός κυναρίου, ὅπερ ἦτο ἡ τελευταία ἰδιοτροπία της.

ΗΛ ΚΑΠΕΓΑΝΑΚΗΣ.

ΓΡΙΦΟΣ.

Ἐπ+1890+1891+1892+1893+P1.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Εὐέλπιδος

Ἀύσις τοῦ προηγουμένου γρίφου ὑπ' ἀρ. 17.

(Δις τύχη+μία — = μ) = Δυστύχημα.

Ἀύτις οἱ κ.κ. Γ. Β. (Ἀθῆναι) καὶ Νεῖλος (Ἀλεξάνδρεια).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ « ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ »

Ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως ἡ κρίσις μας περὶ τοῦ βραβυητισμομένου ἔργου ἢ ὅσον ἔνεστι δίκαια, διὰ τοῦτο δὲν ἐπιφέρομεν αὐτὴν σήμερον, ἐπιφύλασσόμενοι ἐν τῷ μέλλοντι, διότι προσεκόμενοι ἐπὶ πολλῶν σκοπέλων, προκειμένου νὰ κρίνωμεν μεταξύ ἀνομοίων διηγημάτων, ποῖον ἐξ αὐτῶν εἶναι τὸ καλλίτερον ἢ μᾶλλον ποῖον ἐξ αὐτῶν ἔχει τὰ ὀλιγώτερα ἐλαττώματα. Ἄλλως τε κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς προθεσμίας ὥραν ἐλάβομεν καὶ ἕτερον διήγημα ἐπιγραφόμενον Εἰσαγωγὴ εἰς τοὺς παιδικοὺς Ἐρωτάς μου (ἐκ Δημοτσάνης) ὅπερ, ἐκ παραδρομῆς, δὲν ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Ταῦτα πάντα εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ἀναγνώσωμεν προσεκτικῶς, νὰ ζητήσωμεν δὲ τὴν γνώμην καὶ ἄλλων φίλων τῶν γραμμάτων, ἐκ φόβου μὴ ἐπιβαρύνωμεν τὴν συνείδησίν μας διὰ τινος ἀδικίας.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

Τοῖς κ.κ. ἀνταποκριταῖς τῆς **Οἰκογενείας**.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κ.κ. ἀνταποκριταί μας ν' ἀναγνώσκωσι τακτικῶς τὰ Δελτάρια.... ἄνευ πληρωμῆς, διότι ἔνεκα πολλῶν ἀσχολιῶν, δὲν δυνάμεθα πάντοτε νὰ ἀπαντῶμεν ἀμέσως πρὸς αὐτοὺς διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Δελτάρια.... ἄνευ πληρωμῆς

Ἄνα λ φ α β ἡ τ ω Πάτρας. Εἶναι καιρὸς νὰ μάθῃ ἡ διεύθυνσις τῆς «Οἰκογενείας» τὸ ὄνομά σας. Δύνασθε ὅμως νὰ γράψητε ὑπὸ ψευδώνυμον — Φ ρ α μ α σ ὄ ν ω Μεσολόγγιον. Ἄν εἴσθε γέρον νὰ μᾶς στείλετε τὴν εὐχὴν σας, τὰς δὲ συμβουλὰς σας νὰ φυλάξετε διὰ τὰ παιδιά σας, ἡ «Οἰκογένεια» δὲν θὰ γείνη «φοῦρονος τοῦ Νασρ-εδ-δίν». — Δα Ἄν. Ι. Πάτρας Δεχόμεθα. — Εὐ τ ρ α π ἔ λ ω Δημητσ. Ἐνεγράφησαν. — Τ. Χ. Κ. Δημητσ. Ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν — Δ. Κ. Κ. Ζάκυνθον. Τινὰ δημοσιευθῆσονται προσεχῶς, δεχόμεθα, ἀρκεῖ νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τοῦ τόπου σας. Ἄλλὰ, μήπως εἴσθε... Διονυσία; Ὁ χαρακτήρ σας φαίνεται... θηλυκός.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γ ρ α φ ε ῖ ο ν : Ὁδὸς Δεληγεώργη, ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Δ ι ε υ θ υ ν τ ῆ ς καὶ ἐκδότης : Ἴω Π. Χρυσανθόπουλος.

Σ υ ν δ ρ ο μ ῆ ἐ τ η σ ῖ α καὶ προπληρωτέα : Ἐν Ἑλλάδι ὄρ. 6. — Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. χρ. 10.

Τ ι μ ῆ φύλλου : Δεπτὰ 15.

Τ ι μ ῆ ἀ γ γ ε λ ῖ ῶ ν : 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Οἱ προπληρώνοντες νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας», μυθιστόρημα τοῦ Jules Case, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς 6ης Γαλλικῆς ἐκδόσεως.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως)

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.

Πνευματοποιεῖον Στ. Τσίγκρη

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ 18

Κοινὰ καὶ διάφορα λικέρ. ποιότης ἀρίστη.

Ἡλία Στ. Καπετανάκη

ΤΕΡΠΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Οἰκογενείας» ἀποστέλλονται ἀντὶ ὄρ. μίας.

Ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια εὐρύχωρα μετὰ κουζίνας, κείμενα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐν ἧ καὶ τὸ γραφεῖον τῆς «Οἰκογενείας».

Τὰ λαμπρότερα Θεσσαλικά καπνὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀποστ. Ραπτάκη.

Πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Τὰ ἐκλεκτότερα παγωτὰ ἔχει ὁ κ. Ζαβορίτης.

Κάτωθεν τοῦ Ὑπουργ. τῆς Δικαιοσύνης.